



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. M.**

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, IČ 72050250**
odbor služby dopravní policie
sídlem Na Spravedlnosti 2516, 530 48 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 11. 2022, č. j X,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Územního odboru Svitavy – obvodního oddělení Litomyšl ze dne 21. 9. 2022, č. j. X, kterým byla žalobci zamítnuta žádost o obnovu řízení.
2. Žalobce se domáhal obnovy řízení o přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(dále jen „zákon o silničním provozu“), které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím v příkazním řízení dne 31. 7. 2022, a to příkazovým blokem na pokutu na místě nezaplacenou série X. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla tov. značky X, reg. značky X v rozporu s ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebyl při jízdě v obci Cerekvice nad Loučnou u č. p. 244 připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu uvedeným příkazem na místě uložena pokuta ve výši 500 Kč.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve které namítal porušení zásad správního řízení, zejména zásady nestranného a objektivního postupu a legitimního očekávání, neboť správní orgány záměrně přehlíží, že měl být skutek jinak právně kvalifikován. Správní orgány v rozhodnutí přehlíží rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), na který žalobce odkazoval v průběhu řízení. Z tohoto rozsudku vyplývá, že osoba, která byla v době silniční kontroly držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, se nemohla dopustit skutku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, za který by ji bylo možné postihnout, neboť zde zcela absentuje materiální stránka přestupku. To platí bez ohledu na to, zda bylo příslušné oprávnění předloženo při policejní kontrole, nebo až dodatečně (v tomto případě by však mohla být naplněna skutková podstata jiného přestupku). Vzhledem k tomu, že žalobce byl v době policejní kontroly držitelem příslušného oprávnění, nemohl se výše uvedeného přestupku dopustit.
4. Žalobce má za to, že podpis na pokutovém bloku, tedy souhlas s vedením řízení o příkazu na místě, nemůže zhojit tu skutečnost, že odkázal na relevantní judikaturu a doložil příslušné oprávnění o zdravotní indispozici. S ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*
8. Podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *ustanovení odstavce 1 písm. a) neplatí pro řidiče, který nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů.*
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
10. Podle ust. § 125c odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu *lze příkazem na místě uložit pokutu do 2 000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. k).*

11. Podle žalovaného rozhodnutí nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, a to vzhledem k tomu, že v době spáchání přestupku existovalo lékařské potvrzení o tom, že se žalobce ze zdravotních důvodů nemůže za jízdy poutat bezpečnostním pásem, tedy nejedná se o důkaz, který žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které měl žalobce policistům na místě sdělit, že lékařské potvrzení vlastní, tedy neměl podepisovat pokutové bloky, ve kterých bylo zcela jasně uvedeno, že lékařské potvrzení nevlastní, přičemž této úvahy je nepochybně schopen i právní laik. Žalovaný rovněž odkázal na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které je zrušení pokutového bloku možné pouze na základě žádosti o obnovu řízení, pokud dotčená osoba tvrdí, že nesouhlasila s uložením pokuty v blokovém řízení.
12. Krajský soud předepisuje, že příkazní řízení vedené podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), při němž je příkaz vydáván na místě, je obdobou blokového řízení upraveného do 30. 6. 2017 zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích (k tomu srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. III ÚS 2622/19, bod 13 a rovněž § 112 odst. 6 zákona o přestupcích), a proto lze při posuzování přípustnosti žalob proti příkazům vydaným na místě podle § 91 a násl. zákona o přestupcích plně využít závěry Nejvyššího správního soudu týkající se přípustnosti žalob proti rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení.
13. Pro účely nyní projednávané věci je nejprve nutné připomenout povahu blokového řízení (řízení o příkazu na místě). Souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení podezřelý z přestupku akceptuje skutková zjištění, jejich právní kvalifikaci a rovněž to, že přestupek nepostačilo vyřídit domluvou. V důsledku toho nabývají závěry orgánu, jenž pokutu v blokovém řízení uložil, charakteru nesporných zjištění. Dále se vychází z toho, že podezřelý z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu v „běžném“ řízení o přestupku (srov. výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, body 30 a 31). Jedná se o neformální typ řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem.
14. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, s ohledem na výše uvedenou povahu řízení, se lze úspěšně domoci zrušení rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pouze žádostí o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a to jen v případě, kdy dotčená osoba tvrdí, že nesouhlasila s uložením pokuty v blokovém řízení [ať již proto, že došlo k záměně s jinou osobou, podpis byl zfalšován, či podepisující osoba byla donucena k podpisu násilím či pohrůzkou násilí nebo jinou srovnatelnou závažnou újmou (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publikované pod č. 2838/2013 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 96/2014-31, a ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 183/2016-38)].
15. Mohla-li by osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovat skutkové závěry učiněné v tomto řízení, byl by tím popřen smysl blokového řízení (řízení o příkazu na místě). Dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by totiž fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý stráží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty

v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově (srov. již zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS).

16. V nyní projednávané věci se žalobce dovolává toho, že nespáchal výše uvedený přestupek, neboť nemohl užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Žalobními námitkami tedy nebrojí proti tomu, že s vedením příkazního řízení na místě souhlasil či že příkazový blok podepsal. Sám v žalobě několikrát odkázal na to, že podpis na pokutovém bloku nemůže zhojit skutečnost, že doložil důkazy pro povolení obnovy řízení. Tedy netvrdil, že by příkazový blok nepodepsal. Pochybnosti o udělení jeho souhlasu s projednáním přestupku v příkazním řízení nevyplývají ani ze správního spisu.
17. Žalobcem uvedená judikatura se netýkala žádosti o obnovu řízení, ale řízení o námitkách proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče, přičemž krajský soud upozorňuje, že v obou řízeních je možné úspěšně uplatňovat odlišné námitky. Také není pravdou, že se žalovaný tímto rozhodnutím nezabýval, což dokládá str. 3 napadeného rozhodnutí, kde se k rozhodnutí žalovaný dostatečně vyjadřuje. V žalobci odkazovaném rozhodnutí se navíc jednalo o zcela odlišný skutkový stav. Obviněný sice podepsal pokutový blok, nicméně měl za to, že pokuta je mu ukládána z důvodu, že nemá u sebe předmětné kontrolované doklady, nikoli za to, že není připoután bezpečnostními pásy. Obviněný tedy souhlasil se zaplacením pokuty za jiný přestupek. Ačkoli se námitky obviněného týkaly identifikace spáchaného přestupku, správní orgány si v odkazované věci nevyžádaly pokutový blok, aby byla ozřejmena specifikace přestupku, a neodstranily rozpory, které vyplývaly ze spisového materiálu. Tyto nedostatky byly Nejvyšším správním soudem shledány ve věci řízení o námitkách proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče jako zásadní. O tuto situaci se ale v nyní projednávané věci nejednalo. K tomu rovněž podrobněji dále.
18. V bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 31. 7. 2022, číslo X, na částku 500 Kč, je výslovně uvedeno, že žalobce *lékařské potvrzení nevlastní*. Zmíněný pokutový blok žalobce opatřil svým podpisem. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 18. 8. 2022, č. j. X, žalobce na otázku příslušníka Policie ČR, proč nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, případně zda nevlastní lékařské potvrzení o tom, že nemusí být za jízdy připoután, uvedl, že *příslušné lékařské potvrzení nevlastní*. Dále uvedl, že se nepoutá ze zdravotních důvodů. Na dotaz, proč si tedy nenechá vystavit toto lékařské potvrzení, žalobce odpověděl, že pokud by si ho od lékaře nechal vystavit, tak by mu nebyla pojišťovnou uznána pojistka a nevyplatili by mu finanční odškodnění z této pojistky. Z obsahu správního spisu tak žádným způsobem nevyplývají pochybnosti o tom, že by si žalobce nebyl vědom, čeho konkrétně se dopustil, tedy že by ve skutečnosti souhlasil s jiným skutkem, než který mu byl kladen za vinu (jako tomu naopak bylo v žalobcem odkazovaném rozhodnutí). Zároveň žalobce v průběhu celého správního řízení, ale ani v řízení před soudem, nenamítal, že by příslušníkům Policie ČR sdělil, že disponuje příslušným oprávněním.

K použitelnosti úředních záznamů krajský soud uvádí, že ačkoli obecně platí, že jejich obsahem je pouze předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu, vždy je třeba zhodnotit okolnosti každého jednotlivého případu.

Z usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, č. j. III. ÚS 1319/2017 (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz) vyplývá, že pokud úřední listiny neobsahují nedostatky či nejsou v rozporu s dalšími důkazy, lze z nich u méně závažné přestupkové agendy vycházet. K odsouzení za přestupek tak není nezbytně nutný výslech policistů, neboť jak v této věci Ústavní soud doplnil: „[ú]řední záznamy mimo jiné nabrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupř. s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.“ Krajský soud v této souvislosti podtrhuje, že neprováděl dokazování, ale vycházel ze správního spisu, kde úřední záznam policistů koresponduje s údaji na pokutovém bloku. Skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, nevyplynají z něho žádné rozporné skutečnosti, přičemž, jak již uvedeno, žalobce netvrdil a netvrdí, že by policistům na místě samém sdělil, že vlastní lékařské potvrzení. K použitelnosti úředních záznamů policistů v obdobných věcech lze rovněž odkázat na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 41/2015 - 23 ze dne 19. 3. 2015, v němž krajskému soudu uložil: „Bude se při tom výslovně zabývat obsahem sporného pokutového bloku a to jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech s dřívějšími pokutovými bloky stěžovatele, jak bylo požadováno stěžovatelem. Nebude-li přes to jednoznačně zřejmý význam rozšiřujícího textu obsaženého na pokutovém bloku ze dne 8. 8. 2012, objasní jej v kontextu popisu skutku obsaženého v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 9. 8. 2012 a předchozích.“ Obdobně lze odkázat i na další rozsudky, podle kterých správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace (viz např. rozsudek NSS č. j. 1 As 391/2018 - 23 ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 337/2016 - 45 ze dne 12. 4. 2017, č. j. 6 As 144/2016 -36, ze dne 19. 8. 2016).

19. Dále je nutné uvést, že bylo-li lékařské potvrzení skutečně vystaveno dne 1. 6. 2022, tedy před spácháním přestupku, musel by si ho být žalobce v době spáchání přestupku bezpochyby vědom. Logicky se tak nemohlo jednat o důkaz, který nemohl bez vlastního zavinění uplatnit v předchozím řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobce se tak již nemůže zpětně dovolávat toho, že lékařským potvrzením v době spáchání přestupku disponoval. Žalobce navíc ani neuvedl, z jakého důvodu toto potvrzení v předchozím řízení neuplatnil, ani žádné takové skutečnosti z průběhu řízení nevyplynají. Žalobce měl možnost se k existenci lékařského potvrzení vyjádřit, byl k tomu konkrétně dotazován.
20. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2019, č. j. 8 As 133/2018-66, na který odkazoval již žalovaný ve svém rozhodnutí: „[n]emohl-li se stěžovatel skutečně ze zdravotních důvodů bezpečnostními pásy připoutat a měl-li příslušné lékařské potvrzení, neměl při projednání přestupku na místě podepisovat pokutové bloky, ve kterých bylo naprosto jasně uvedeno, že lékařské potvrzení nevlastní. Této úvahy je nepochybně schopen i právní laik.“ V nyní posuzované věci krajský soud neshledal žádný důvod, pro který by se od závěru uvedeného v tomto rozsudku měl odchýlit. Tedy, měl-li žalobce vydáno lékařské potvrzení, bylo na něm, aby tuto skutečnost na místě samém uplatnil.
21. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce výslovně nezpochybnil svůj souhlas s uložením pokuty v příkazním řízení ani neuvedl skutečnosti, které by vyvolaly jakékoli pochybnosti o tom, že příkazový blok ve skutečnosti podepsal.

22. V souladu s výše uvedenou judikaturou a v souladu se smyslem právní úpravy tak žalobcovy námitky nemohou obstát, neboť žalobce jimi nerozporuje udělení souhlasu s projednáním přestupku v příkazním řízení. Žalovaný tak správně odvolání žalobce zamítl. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice dne 22. března 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně